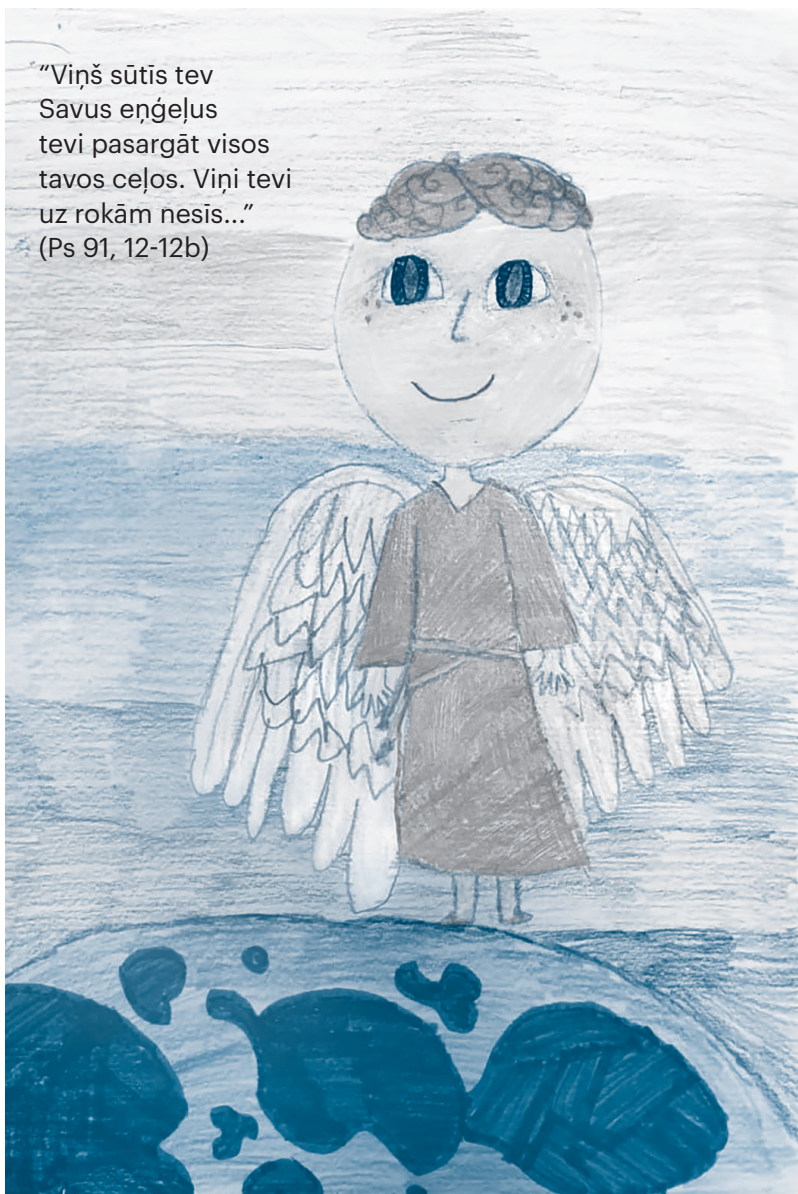

Septembris 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

"Viņš sūtīs tev
Savus eņģeļus
tevi pasargāt visos
tavos ceļos. Viņi tevi
uz rokām nesīs..."
(Ps 91, 12-12b)

KALNĀ

PASAULE – KRĀSU PILNA, BET CILVĒKS – EMOCIJU...

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm!

Mēs turpinām iedzījināties Olīvdārza notikumos, kas norisinājās pirms Jēzus Krusta Upura salikšanas Golgātā.

Iepriekš pārdomājām, ka Dieva Dēls atgādina par lūgšanas nozīmīgumu, jo tā *“paceļ mūsu acis uz kalniem”*, lai redzētu, ka *“palīdzība mums nāk no Kunga, kas radījis debesis un zemi”* (sal. Ps 121,1-2). Tādēļ dažreiz vajadzētu papildēties, lai, esot distancē no pasaules trokšņa, mēģinātu sadzirdēt Dievu, sastapties ar Viņu. Šoreiz pārdomās ieraudzīsim, kas notiek ar Jēzu šajā lūgšanā.

Ko mums atklāj Dieva Vārds Evaņģēlijos? Sv. Marks to apraksta tā: *“Un Viņš ņēma sev līdz Pēteri un Jēkabu, un Jāni, un iesāka bailoties un skumt. Un Viņš tiem sacīja: „Mana dvēse nosukumis līdz nāvei. Pālieciet šeit un esiet nomodā!”*. Un Viņš, nedaudz pagājis tālāk, krita zemē un lūdza Dievu: *ja tas varētu būt, lai šī stunda paietu Viņam secen. Un Viņš sacīja: „Abba, Tēvs! Tev viss iespējams, novērs šo bikeri no manis, tomēr ne ko es gribu, bet ko Tu.”* (Mk 14, 33-36) Ļoti līdzīgi notikušo uzrādīja sv. Matejs (sal. Mt 26,37-39), tomēr sv. Lūkass pieliek klāt mazliet citas krāsas: *“Un Viņš attālinājās no tiem akmens metiena tālumā un, ceļos noņemties, lūdza Dievu... Bet eņģelis no debesīm parādījās Viņam un stiprināja Viņu. Un Viņš, nāves baiļu pārņemts, lūdza Dievu jo karstāk. Un Viņa sviedri kļuva kā asins lāses, kas pilēja zemē.* (Lk 22,41,43-44)

Es pasvītroju atzīmējumus, kas norāda, ar cik intensīvām emocijām un pārdzīvojumiem Jēzus veica tikšanos ar Tēvu, savu lūgšanu. To vērts pamanīt, jo var,

pirmkārt, atgādināt par Jēzus (un mūsu!) cilvēciskumu, kura nenoliedzama daļa ir emociju sfēra. Šķiet, teorētiski tas visiem zināms, tomēr dzīve skaidri rāda, ka daži cilvēki neapzinās savas emocijas, jūtas un iekšējos pārdzīvojumus.

Kāpēc tas būtu tik svarīgi? **Bez patiesas sastapšanās ar to, kas notiek cilvēka iekšienē, dvēselē, bez pareizas tā atpazīšanas un nosaukšanas, grūti gaidīt cilvēka pareizu rīcību, atbilstošus lēmumus.** Atklājot

Jēzus lūgšanu, Svētie Raksti atgādina, ka patiesa cilvēka dzīve ir veidota tad, ja ņemtas vērā trīs iekšējās varas, spēki: emocijas, prāts un griba!

Tātad, ja lasām, ka Tas, kura *“valstībā nebūs gala”* (sal. Lk 1,33) „*iesāka bailoties un skumt”*, varam domāt, cik lielu smagumu pasaules Pestītājam sagādāja mūsu katra un visas cilvēces grēki. Un tad var meditēt par Viņa mīlestības lielumu. Ciešot šādas moka un pārdzīvojot tik nepatīkamas izjūtas, Viņš tomēr nebēga prom, bet devās ceļā, lai mūs pestītu. Var teikt, ka Kristus izdzīvotās emocijas pastiprina pestījošās mīlestības vērtību. Lai ieraudzītu šo patiesību vēl lielākā kontrastā, iztēlosimies, ka Jēzus Olīvdārza notikumiem un ciešanām iet cauri kā varonis, līdzīgs mūsdienu kultūras veidojumiem – *Supermenam, Spaidermenam* vai tamlīdzīgi; ka Viņam nekas nesāp; Viņš lūdzas ar smaidu sejā; Viņu neskar plaukas (sal. J 18,22) vai drauga nodevības skūpstis (sal.: Mt 26,49-50; Lk 22,47-48) un beidzot, ka pie krusta Viņš bija piesists, bet tur neizjuta sāpes, jo bija kā dzelzs cilvēks... Vai tādā gadījumā mēs varētu būt pārliecināti, ka Dievs mūs ļoti, ļoti mīl un šī mīlestība ir tik nesaudzīga, ka par mums Dievs pat

gribēja ciest un mirt? Uz šī fona skaidri redzam, cik lielā mērā **piešķir vērtību cilvēka gribas aktam**, jo galu galā griba ir atbildīga par lēmumu, kas nosaka darbību.

Šajā punktā ļaujiet man izteikt norādi, kas sava ziņā ir kā brīdinājums. Gribu pieminēt **racionalizāciju**. Tā notiek, kad cilvēks it kā jau redz, ka viņā kaut kas “kustas”, tomēr tam virsū uzliek savas interpretācijas “biezo segu”. Piemēram, esot nepamanīts kādā sapulcē vai grupā, izjūtot skumjas, kas ar to saistās, cilvēks var sevi teikt: “Visi ir tik aizņemti, un es – tik nenozīmīgs, ka viņi nevar mani pamanīt un piešķirt vajadzīgo uzmanību.” Uz šādu “secinājumu” fona cilvēks var domāt tālāk: “Tādēļ manām izjūtām nav nozīmes. Man vajag upurēties kopīgam labumam un nekādā gadījumā neatklāt, neuzrādīt sevi.” Ejot šādu ceļu, cilvēks var izkopt praksi, ka viņš tik ļoti aizmirst sevī mīlestību, ka neprasis nekādu uzmanību, palīdzību, kaut būs tuvu nāvei. Tomēr jau sākumā vajadzēja konstatēt: „Mani ir skumjas, jo gaidīju lielāku uzmanību. Tas ir tādēļ, ka arī mana sirds grib būt mīlēta. Pārdomāšu, vai viņi mani “izlaida” tādēļ, ka ir ļoti aizņemti, vai darija to par spiti vai cita iemesla dēļ, un skatīšos, kad un kā man vajadzētu arī savai sirdij sagādāt vajadzīgo “siltumu” – uzmanību, atbalstu.”

Dzīvē šādas situācijas esmu redzējis daudzreiz. Esmu redzējis arī citu situāciju, kad cilvēks, izjūtot ilgas, vēlmi sastapties ar otru, nav spējis to izteikt un taisa traci, strīdu un pārmetumus par otra aizņemtbību.

Bet vajadzēja kaut vienkārši pajautāt: “Vai varēsi parunāties? Es ļoti to vēlos. Vai tev ir šāda iespēja un vēlme?”

Šādā kontekstā var skaidrāk ieraudzīt, ka racionalizācija, prāta “pārspilējumi” jūtām var būt kā dūmu aizkars. Bet tās ir pirmatnējas (parādās pirms prāts novērtē, interpretē) un spontānas. Tādējādi kā pirmās mūs informē, ka kaut kas notiek. Bēdas sākas tad, ja kāda persona mēģina tās kontrolēt, ierobežot, amputēt vai kaut kā mainīt. **Cilvēka lielums ir tajā, ka viņš apzinās savas emocijas un izjūtas, bet tās “neizgriež”, nenoraida, neatmet, bet cenšas sadzirdēt, saprast un ar prāta (nepārspilētu) palīdzību – pareizi formēt un virzīt.**

Domāju, ka laba ilustrācija jautājumiem par jūtām (spontanitāti) un prātu (novērtēšanu) atrodama Evaņģēlija fragmentā par Jēzu, bērniem un apustuļiem (sal. Mk 10,13-16; Lk 15,15-17). Atstāšu jūsu meditācijai un lūgšanai jautājumu: ar kādu prāta pārliecību, ar kādiem argumentiem apustuļi (!) gribēja pieņemt lēmumu – neļaut bērniem saņemt svētību? Visbeidzot daži no mums ar smaidu teiktu: šādi apustuļi sēž arī mūsu galvās un neļauj mūsu sirdžiem bērniem nākt pie tā, pēc kā dažreiz gadiem ilgojamies, ko vēlamies; pie tiem, ar kuriem ļoti gribētu satikties un veidot mīlestības attiecības, ieskaitot kontaktus ar pašu mīlestības autoru – Dievu!

Lai Dievs mums palīdz būt jūtiem vārda visplašākajā nozīmē! *Lai Dievs mūs svētī: †*

Pāvils, priesteris

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
**ĪSS DZEJOLIS
PAR PĀRCELŠANOS**

Mantas...?

Kastēs!
Tās pārvedīs.

*Bet sirds?!
Tai sāp...*

Lai tā neskatās!

*Es ielieku viņu kā lapu,
starp lappusēm.*

*Lasot par Rozi,
nomira ilgās.*

*Mazais Princis
pasūtīja Sv. Misi
par augšamcelšanos.*

„DIEVS MŪS NEIZLAIŽ NO SAVĀM ROKĀM”

Mūsu draudzes locekle **Gunta Strode** pēc pāris gadu veltīšanas sava aicinājuma izziņošanai 2017. gada septembrī iestājās Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas Marijas māsu kalpoņu klosterī. Pēc tam divus gadus Gunta pavadīja Polijā, bet šajā rudenī ir atgriezies Latvijā.

Aicinot Guntu uz sarunu, vispirms vēlējos uzzināt, kas viņai lika tik radikāli mainīt dzīvi.

– Viss iesākās 2013. gadā pēc rekolekcijām par dzīves aicinājumu un pēc piedalīšanās Samuēla grupā jauniešiem turpat Ķīpsalā pie māsām, – atceras Gunta. – Samuēla grupa tika organizēta tiem, kuri vēlas meklēt un izziņāt savu aicinājumu un pieņemt svarīgus lēmumus dzīvē. Tas bija kā batuts lēcienam manā dvēselē, kura tolaik bija diezgan izslāpusi, nogurusi un skumja, lai gan ārēji dažādu aktivitāšu burzmā un pat cēlos tuvākmīlestības darbos, kas lika domāt, ka viss gandrīz vai ir kārtībā. Tikai mocija arvien lielāka un lielāka slāpju sajūta un apziņa, ka nekas tās neremdina. Varbūt uz brīdi kāda emocionāla un sirsnīga tikšanās, izklaides, dejas, bet pēc tam atkal tā pati sajūta.. Tolaik vienalga, lai kurp es aizbrauktu, vienmēr atradu kādu baznīcu. Man baznīcā vienkārši patika būt, jutos tajā labi, kā pie sevis. Tad arī nopietnāk sāku domāt par aicinājuma izvēli un arvien vairāk izjutu, ka Dievs laikam taču aicina kalpot Viņam.

– Kādas bija domas to apzinoties?

– No vienas puses piedzīvoju ilgas un prieku, no otras – bailes, nezinu, pat pretošanos, jo tas nozīmēja spert soli, kas vispār nav populārs, tas lika izšķirties par būšanu pašai, izejot ārpus kāda iepriekšējās dzīves rāmja.

Pieņemot lēmumu iestāties pie Māsām kalponēm, biju gatava, ka mana dzīve nebūs tāda, kā ierasts, bet sapratu, ka tas ir tas, ko tiešām vēlos. Pēc gada, ko aizvadīju Ķīpsalā, māsu kopienā, un iepazīstot šī klostera misiju un harizmu vairāk, nolēmu turpināt nākamo formācijas posmu Polijā.

– Tā nebija tūristu ekskursija, bet tavš garīgais ceļš, kas maina un pulē.

– Polijā divus gadus biju tā saucamajā noviciātā. Tas ir īpašs laiks, lai sagatavotos kopienas dzīvei, kā arī solījumiem – šķīstībai, paklausībai un nabadzībai. Pirmais gads līdzinās tuksneša gadam, kura laikā netiek izmantoti telefoni un internets. Tas ir laiks, lai aplustu, atietu no pasaules lietām un satiktos ar Dievu un sevi. Laiks, kad savu dzīvi, lietas, kas notiek apkārt, ieraudzītu ar citām – Dieva acīm.

Ikdiena klosterī, kurā piedzīvoju formāciju, bija pavisam vienkārša: lūgšanu brīži, lekcijas un darbs, protams, arī kopīgi atpūtas mirkļi. *Mariowka* ir mierīgs un kluss lauku ciematiņš, līdz ar to arī apkārtējā vide palīdzēja norimt, ieklausīties sevi.

Kad aplūst televizori, neviens nezvana, *facebook*s *nerullējas*, ar izklaidēm un *festiņiem* ir tā nekā, sāk notikt attīrīšanās. Dažādi iekšējie procesi, kuri signalizē, ka pie kaut kā biju ļoti pieradusi, piesārņojusi domas un sirdi. Dievs vadīja un formēja katru dienu – caur Vārdu, cilvēkiem, notikumiem, lekcijām. Dažbrīd nācās ieraudzīt ne tik patīkamas lietas – sastāvējušās, apraktas, smalki nomaskētas, kuras tad nu bija jāpaceļ un jāiztira. Apzinājos arī pozitīvo un labo, kas manī mājā, un par ko varu pateikties Dievam. Man ļoti patika kā-

das lektores sacītai, ka mūs katru kā māla trauku ir uzlīpinājušas Dieva rokas, tas nozīmē, ka uz mums paliek Radītāja pirkstu nospiedumi. Tā ir brīnīšķīga apziņa! Tikai piedzīvojot Dieva mīlestību varam justies laimīgi un labi. Svarīgi bieži uzdot jautājumu – kādēļ es kaut ko daru? Atbildēt patiesi un nosaukt lietas īstajos vārdos, ieraudzīt savu motivāciju. Tas palīdz redzēt, kas tad mājā sirdī un, ja tur arī nav tā, kā gribētos (ieraugu liekulību, izpatikšanu, salīdzināšanos ar citiem), vajag pateikt to Dievam un lūgt, lai Viņš pats maina sirdi un palīdz milēt.

– Kā veidojās attiecības ar pārējām māsām?

– Formācijā patiešām svarīgas ir savstarpējās attiecības ar kopienas. Tā vienmēr ir sevis iepazīšana caur otru cilvēku. Mīlestības skola, kurā jāmacās pieņemt gan otru, gan sevi, kurā piedzīvoju kopienas atbalstu, cieņu, mācīšanos runāt par sev sāpīgām tēmām un dalīšanos priekā. Paldies Dievam, ka biju kopā ar diezgan atšķirīgām māsām, kas spilgtāk izgaismoja manu pašas raksturu. Īpaša bagātība un stiprinājums bija satikšanās ar vecākajām

māsām. Viņu acīs bieži bija redzama jaunība un dzidrums. Kad māsas pieminēja kādu sāpi, problēmu, viņas vienmēr noteica: „Par visu vajag pateikties Dievam. Lai viss ir Dieva godam!” Manuprāt, ļoti vērtīga un svarīga ir paaudžu kopā būšana, abpusēja bagātināšanās. Bieži bija sevi jāpārkāpj un jāizlielina no saviem mūriem, piemēram, „man *nav garīgā*”, „es baidos runāt poliski”, „ko tad es”.

– Kā dzīve turpinās Latvijā?

– Atgriežoties Latvijā, varu īstenot to, ko iemācījos un sapratu. Varu realizēt savu aicinājumu Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas Marijas māsu kalpoņu klosterī un kongregācijas misiju Baznīcā. Esmu pateicīga Dievam par šo laiku un visiem, kuri ar mani bija lūgšanā! Savā sirdī bieži atcerējos Madonas katoļu draudzi, caur kuru uzsākās mans garīgais ceļojums. Novēlu ikdienas rosībā vienmēr atrast laiku klusumam, lai vienkārši būtu Dieva klātbūtnē, kā arī paļāvību, ka Dievs mūs nekad neizlaidīs no savām rokām! Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Materiālu sagatavoja Inese Elsiņa, foto no personīgā krājuma

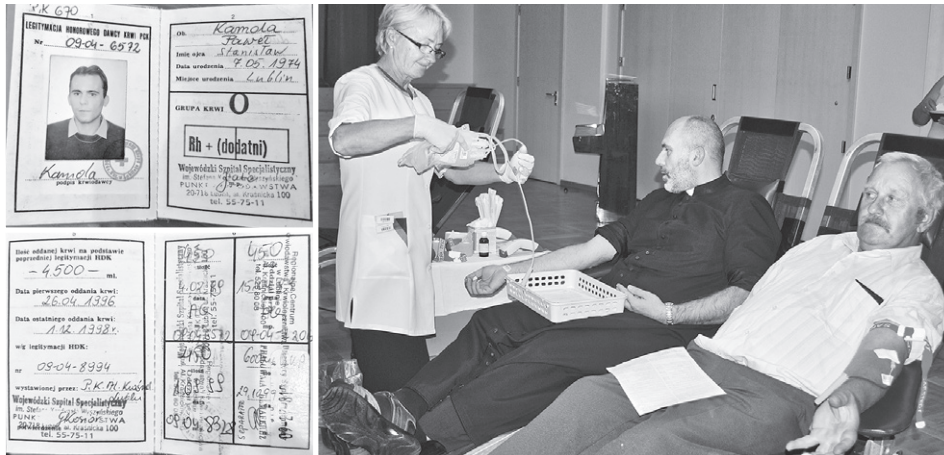
Gunta (no kreisās) kopā ar mūsu draudzi svētceļojumā uz Aglonu.

Pēc pirmo solījumu salikšanas Mariowkā kopā ar latviešu un poļu māsām un priesteri Rihardu.

ES, ASINIS UN TRĪS CILVĒKI...

Svētā Jāņa Evaņģēlijā (15,13) lasām: „Nav nevienam lielākas mīlestības par to, ja kāds atdod savu dzīvību par saviem draugiem.” Šie vārdi ir labs pamudinājums un savā ziņā paskaidrojums aktivitātei, kuru saucam par **asins nodošanu**. Šķiet, katrs cilvēks jau no agras bērnības ir mācīts, ka tad, ja savainojamies un brūce stipri asiņo, ir jāuzliek spiedošs pārsējs. Parasti to bērnam veic mamma vai tētiņš, un tā ir pirmā mācība par to, ka **dzīvība cieši saistīta ar asinīm**. Tādēļ var nojaust (pat bez lielām zināšanām), cik liela nozīme ir savu asinju atdošanai tam, kuram tas var glābt veselību un pat dzīvību!

Tas ir viens no pamudinājumiem arī man, kāpēc jau gadiem esmu donors un, ja tikai ir iespēja (esmu vesels un atbilstošajā laikā tuvu donoru centram), cenšos noziedot “gabaliņu no sevis”. Vēlmei “samīļot” cilvēku, atdodot viņam savu dzīvības šķidrumu, sākums manā dzīvē meklējams semināra laikā, un tas saistās ar senu patiesību, ko dzirdēju latīņu valodas stundā: “*Verba docent exempla trahunt!* – “Vārdi māca, bet piemērs aizrauj”.

Pie mums seminārā reiz ieradās divi mediķi no Ļubļinas slimnīcas, kurā viņi kalpoja asins donoru centrā. Nolasīja lekciju par asins nodošanu (kas tas ir, kā notiek), bet pēc tam pasniedza balvas tiem, kuri jau daudzus gadus bija ziedējuši asinis. Polijā apbalvojums un medaļu piešķiršana ir trijos līmeņos (attiecībā uz viriešiem): pēc 6, 12 un 18 nodotiem asins litriem. Atceros, ka toreiz tika apbalvots priesteris Gregors. Ja nemaldos, viņš bija nodevis kādus 20 litrus asiņu!!! Biju šokā: – Kā?!? Kad?!? Tik daudz?!

Jāpiebilst, ka asinis cilvēks var nodot tikai labā veselības stāvoklī (pirms katras asins nodošanas notiek asiņu pārbaude un konsultācija pie klātesošā ārsta), turklāt to var darīt ik pēc diviem mēnešiem virieši, pēc trim – sievietes.

Ja pieņemam, ka priesteris Gregors bija vesels un apstākļi ļāva viņam ziedot asinis ik pēc diviem mēnešiem, tobrīd viņš bija donors vismaz septiņus gadus pēc kārtas.

No šīs dienas perspektīvas es skaidri redzu, kādu motivāciju un spēku šīs pasākums un konkrētā priestera piemērs bija

izraisījis manā sirdi. Tāpēc varu priecāties par datumu, kas minēts manā asins donoru otrajā grāmatiņā (pirmā tika dota izmēģinājuma laikam – ar vietu dažiem ierakstiem; trešo grāmatiņu saņēmu Latvijā) – 26.04.1996, kas man ir pirmais asins nodošanas datums. Jau pagājuši 23 gadi, bet joprojām esmu pateicīgs, ka bija šādi mediķi, kuri pūlējās ne tikai sagādāt semināram un citām iestādēm kādu plakātu par asiņu nodošanu, bet paši ieradās, lai semināristu grupai sniegtu tik spēcīgu un dzīvu piemēru (šķiet, semināru viņi apmeklēja reizi gadā). Un ļoti priecājos, ka iesākums bija tieši seminārā, jo tad nodot asinis devāmies ne katrs atsevišķi, bet semināristu grupā, dažreiz pat kādas 10 personas! Tas bija ļoti iespaidīgi!

Cik vien varu, joprojām cenšos meklēt iespēju ziedot asinis, kaut tagad tas nenotiek tik regulāri kā semināra laikā gan veselības (ērces kodiens), gan iespēju dēļ

(Madonā nav pastāvīgas vietas; visbiežāk asinis nododu Rīgā, Valsts asinsdonoru centrā Sēlpils ielā 9).

Noslēdzot gribu padalīties, ka gan pirmajās reizēs, gan pārējā laika posmā, kad varu būt donors, sirdī atrodu prieku, ka kaut tādā veidā kā cilvēks un priesteris varu “samīļot” otru, atdot viņam dzīvo daļu no sevis. Tas tiešām pārsteidzoši aizkustina sirdi, ka mūsdienās arī tādējādi var kaut mazliet mīlēt otru cilvēku un pieaugt pie Jēzus mācības, uz kuru norādīju raksta sākumā: “Mīlēt otru, atdodot savu dzīvību par viņu”. Šo apziņu pastiprina viens no plakātiem, kurš izsaka, ka “**Viena ziedota asins deva palīdz 3 cilvēkiem!**”

Lai Dievs dod, ka daudziem no mūsu draudzes un citiem tas kļūs par vienu no veidiem, kā mācīties augt mīlestībā.

Lai Dievs mūs visus svētī šajā ceļā!

Pāvils, priesteris

PRIESTERU MAIŅA RĪGAS ARHIDIECĒZĒ

Septembrī astoņi Rīgas arhidiecēzes priesteri saņēmuši jaunus nominātus. Draudzes gana maiņa notiek arī mūsu kopienā. Madonas un Ērgļu draudzes līdzšinējais prāvests Pāvils Kamola no 22. septembra kļūs par Gulbenes draudzes un Rankas misiju punkta prāvestu. Pļaviņu, Kokneses un Jaunkalsnavas draudzes prāvests Pēteris Alusiks būs arī Ērgļu katoļu draudzes prāvests.

Par Rīgas Sāpju Dievmātes draudzes prāvestu iecelts priesteris Andžejs Stoklosa, kurš līdz šim bija Gulbenes katoļu draudzes un Rankas misiju punkta prāvests. Priesteris **Māris Ozoliņš** (attēlā), kurš līdz šim bija Aizkraukles, Skrīveru, Iršu draudzes, kā arī Vecbebru misijas punkta

prāvests, kalpošanu turpinās kā Madonas, Cēsaines, Lubānas, Ļaudonas un Dzelzavas draudzes prāvests. Cēsaines, Lubānas, Ļaudonas un Dzelzavas draudzes līdzšinējais prāvests Andrejs Kazakevičs sāks kalpot Aizkrauklē, Skrīveros, Iršos un Vecbebrus. Savukārt priesteris Māris Zviedris, kurš līdz šim kalpoja kā Rīgas Sāpju Dievmātes draudzes prāvests, turpmāk būs Rīgas Kristus Karaļa draudzes prāvests. Priesteris Gaitis Dubults tiek nozīmēts veikt priesterisko kalpojumu Jelgavas diecēzē biskapa Edvarda Pavlovskā vadībā. Salaspils un Baldones katoļu draudzes prāvests turpmāk būs līdzšinējais Rīgas Kristus Karaļa draudzes prāvests Ilmārs Tolstovs.

Redakcija

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DZIMŠANAS DIENA

8. septembris ir Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas diena. Līdzīgi kā pagājušajā gadā, Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu draudzē svinējām 7. septembra vakarā. Pēc Stundu dziesmām un Svētās Mises sekoja kora izpildītās Pāvela Bembeneka kompozīcijas Dievmātei, slavēšanas dziesmas draudzes ukuleļu ansambļa un akordeonistu trio izpildījumā, brīnišķīgas liecības par Dievmātes nozīmi cilvēku dzīvē, litānija, kopīgi dziedāts Rožukronis, Visssvētākā Sakramenta adorācija klusumā, svētība un visbeidzot – mielasts svētceļnieku namiņā, kā arī zvaigžņu un Mēness skatišanās caur binokli. Gatavojoties svētkiem, ikviens tika aicināts darināt oriģinālus Rožukroņus, tie tika izlikti pie Dievmātes altāra. Mariju – Kristīgo palīdzību slavēja arī rudens ziedu paklājs pie Viņas svētgleznas un īpaši veidota Visssvētākās Jaunavas Marijas litānija bildēs.

– Marijas dzimšanas dienas svinības Madonas katoļu draudzē man bija kā

skaidra ūdens malks svētceļniekam, – atzīst **Vivita Vecozola**. – Aizdomājos, cik prātam neaptverama bija viņas, vienkāršas meitenes, pašlūgšana, paklausība, kas lika teikt „jā”. Vēlāk – mātes prieks un sāpes, izmisums un neizsmejama mīlestība. Bija jādomā, vai es spēju savus bērnus audzināt kā Tēva? Vai spētu pieņemt Tēva gribu, ja redzētu tik milzīgas sava bērna ciešanas? Ko darītu ar apjukumu, neziņu, nespēju saprast? Marijas, Dieva Mātes, dzīve ir apbrīnojams, slavējams, godājams, ikdienā prātā paturams ticības paraugs.

Par izjūtām, ciemojoties Kristus Karaļa draudzē – tās ir siltas un ģimeniskas. Izjūtu dzīvas ticības pulsāciju, Svētā Gara dāvanu nešanu pasaulē – muzicēšana, ziedu kārtojumi, drosme atsaukties aicinājumam dalīties ar pāri plūstošu pateicību; sirsnība un miers. Paldies! Stiprināta dodos tālāk pēc pateiktā „jā” turpināt savu ceļu. Lai Dieva griba nes mums visiem mieru! – svētku raisītās pārdomas noslēdz Vivita.

Mārtiņa Seržāna foto

TĒVA DIENA SPORTISKĀ NOSKAŅĀ

Tētīm un mammai ir katram sava atšķirīga loma bērna attīstībā. Mamma prot uzvārt gardu jo gardu zupu, bet tētīs spēj uzspēlēt futbolu tā, kā to spēj darīt tikai tētīs. Katrs no viņiem ir unikāls, īpašs, un viņi abi ir ļoti vajadzīgi bērnam.

Prieks, ka Tēva diena Latvijā ieņem aizvien lielāku lomu un ka šo dienu atzīmē arvien vairāk un krāšņāk. Arī draudzes ģimeņu tikšanās laikā, kas notika septembra otrajā svētdienā, turpinājām iesākto tradīciju – jautrā un sportiskā gaisotnē sumināt mūsu mīļos tētus.

Šogad bijām izvēlējušies spēlēt disku

golfu. Izrādās, ka ierastais parks blakus Priežu kalniņam tepat netālu no baznīcas ir vieta jautrām un aizraujošām nodarbēm. Disku golfa uzdevums ir pavisam vienkāršs – mest „lidojošo šķīvīti” pēc iespējas tuvāk grozam un tikt līdz mērķim, izmantojot pēc iespējas mazāk metienu. Iemēģināt disku mešanu bija iespēja arī iesācējiem un neprofesionāļiem. Par rezultātu neviens gan nedomāja, jo galvenais bija jautri pavadīt laiku visiem kopā. Priecājamies, ka ar mums bija arī mūsu garīgais tēvs – priesteris Pāvils.

Agnese Liepiņa

„40 DIENAS PAR DZĪVĪBU”

No 25. septembra līdz 3. novembrim Rīgā pie Saeimas, Jēkaba ielā notiks kampaņa “40 Dienas par Dzīvību”. Tā ir starptautiski koordinēta lūgšanu, gavēņa, mīlīgas klātbūtnes, kā arī sabiedrības informēšanas kampaņa.

15. septembrī mūsu draudzē viesojās kampaņas organizatore Silvīta Kravale, lai liecinātu par šīs aktivitātes būtību. Kam-

paņas mērķis ir risināt abortu krīzes problēmu vietējā līmenī – glābt vēl nedzimušu bērnu dzīvības, viņu ģimenes locekļu dzīves no pēcaborta traumām, iedvesmot sirdis un prātus attieksmes maiņai ne tikai pret mūsu nedzimušajiem brāļiem un māsām, bet arī visiem sabiedrības locekļiem, tai skaitā sevi, pozitīvi ietekmēt mūžīgu dvēseļu likteņus.

DZIMTAS DZIEDINĀŠANAS REKOLEKCIJAS

Arī mūsu draudzē norisinājās Dzimtas dziedināšanas rekolekcijas pēc priestera Jozefu Ssemakulas mācības, kuras vadīja priesteris Arnis Maziļevskis. Atsaucība bija necerēti liela, un baznīca bija piepildīta. Pieteicās dalībnieki, kuriem jau bija pieredze šādās rekolekcijās, tie, kuriem līdz šim bija dažādi šķēršļi, lai piedalītos, kā arī tie, kuri piedzīvoja to pirmo reizi.

Pirms tam viens no būtiskiem uzdevumiem bija aizpildīt anketas, lai pārdomātu un atpazītu savus un savas dzimtas ievainojumus, dažādas problēmas, grēkus un to sekas. Uzsvars tika likts uz bērības traumām, nepiedošanu, bailēm, nesakārtotām attiecībām, atkarībām, jo īpaši okultām praksēm.

Klausoties lekcijas, sagatavojām sirdis turpmākajām lūgšanām par dzimtas dziedināšanu, apjaušot, cik ļoti esam saistīti vienotā asinsritē ar savu dzimtu un kā tas mūs visus ietekmē. Varēja pamanīt kon-

krētas dzīves situācijas, kas atkārtojas, vai tās būtu atkarības, pašnāvības, aborti utt. Pirms tam bija atvēlēts laiks sarunām, pārdomām un iespējai pieiet pie grēksūdzes, ko arī daudzi izmantoja.

Sekoja kopīgas lūgšanas, aicinot Visvareno Dievu, kurš radījis mūs Mīlestībā, lai Viņa dziedināšana nāktu pār mūsu dzimtas dzīvajiem un mirušajiem, saraujot grēku važas. Saucām uz Svēto Garu, lai piepilda atbrīvotās, tukšās vietas, lasījām aizsardzības lūgšanu. Noslēgumā uzticējām visu

Vissvētākās Jaunavas Marijas aizbildniecībai. Tad sekoja kopīga Euharistijas sviņēšana, kad varējām pateikties Dievam par saņemtajām žēlastībām.

Šo dienu noslēdzām baznīcas dārzā – kopīgā mielastā. Katrs bija aicināts dalīties piedzīvotajā, kad viens otru stiprinājām ar liecībām, slavējot Dievu, kurš ir tik tuvu mums un mil bez nosacījumiem. Slava Tev, Kungs!

Mārite Kampāne

GATAVOSIMIES TAUTAS LŪGŠANU SAPULCEI!

19. oktobrī Rīgā, Skonto hallē notiks ikgadējais starpkonfesionālais pasākums – Tautas Lūgšanu sapulce “Dievs, svēti Latviju!” Pasākumā aicināti piedalīties visu Latvijas kristīgo konfesiju vadītāji, mācītāji un ikviens ticīgs cilvēks. Šobrīd savu dalību Tautas lūgšanu sapulcē ir apstiprinājis arī Romas katoļu baznīcas arhibīskaps Zbignevs Stankevičs.

Pasākumam ir vairāki mērķi – izaugsme katras konfesijas/draudzes ietvaros,

kopīga vienota lūgšana, kā arī balss jeb iestāšanās par kristīgām vērtībām mūsu valstī. Kā zināms, kopīgai lūgšanai, kurā vienojas visas Latvijas kristīgās konfesijas, ir neizmērojams spēks un ietekme.

Vairāki mūsu draudzes pārstāvji 28. septembrī dosies uz mēģinājumu Rīgā, kur notiks gatavošanās slavēšanai ar vairāku simtu kristīgo piedalīšanos.

Redakcija

SARUNA AR SVĒTO TERĒZI NO BĒRNA JĒZUS

1. oktobrī Baznīcā tiek atzīmēta Svētās Terēzes no Bērna Jēzus piemiņas diena. Godinot svēto, piedāvājam fragmentu no J. Zieliņska OCD raksta, kas veidots intervijas formā..

Jautājums: Runājot par kluso ikdienas upuri, gribas pieskarties garīgajam noslēpumam.

Sv. Terēze: – Garīgais noslēpums, kas pavada ikdienu, dzemdina mīlestību. Evanģēliskais skatījums uz ikdienu piemita svētajiem, kas to izdzīvoja ar īpašu rūpību un upuri. Viņi vēlējās un centās, lai upuris, ko viņi nes, nebūtu citiem redzams, bet vienīgi Dievam tas būtu zināms. Jo vairāk ciešanas un grūtības ir iekšējās un mazāk redzamas pasaules acīs, jo lielāku prieku tās sagādā Dievam.
No kā vislabāk mācīties šādu nostāju?

Protams, no Jēzus! Jēzus ir apslēptais dārgums, nenovērtējams labums, kuru tik maz dvēseļu prot atrast, jo ir apslēpts, bet pasaulei patīk tas, kas spīd. Lai atrastu noslēptu lietu, nepieciešams pašam apslēpties! Visi cilvēki ir aicināti uz lielu tuvību ar Jēzu, bet tomēr ļoti daudzi neieiet šajā attiecību pieredzē, jo nepiepūlas, lai veidotu šo apslēpto pieredzi. Tā ir grūta, jo tā pieprasa mūsu vērtēšanu pret cilvēciskās dabas nosliecēm. Mēs vēlamies būt zināmi, redzami, novērtēti. Mēs vēlamies, lai par mums interesējas, jautā mūsu viedokli, vēlas veidot ar mums attiecības.

Kādi upuri bija tavā dzīvē?

Kad es nespēju lūgties un praktizēt tikumus, tad meklēju mazas izdevības, to mazo „nekas”, kas Jēzum sagādāja lielāku prieku nekā valdīšana pār pasauli vai pat mocekliība. Piemēram: smaidis, laipns vārds izteikts tad, kad nevēlējos teikt neko. Citreiz laužu savu gribu, kas vēlējās vien-

mēr valdīt pār citiem, atturējos no asām atbildēm, veicu mazus darbus bez īpašas piepūles, vai arī sēdēju neatbalstīdama muguru. Bija arī tā, ka ar mīlestību pacēlu nokritušo adatu, ar nodomu glābt dvēseli. Tikai Jēzus mūsu darbiem var piešķirt šādu vērtību.

Ko tu domā par cilvēkiem, kas savā dzīvē krāj nopelnus?

Nopelnus nevajag kolekcionēt sev, jo dzīves beigās cilvēks būs ļoti vilies. Ikdienas upura noslēpumu ir nepieciešams veikt dvēseļu un visas Baznīcas vajadzībās. Lai mestu rozes visiem, taisnīgajiem un grēciniekiem, un nepieciešams dot bez rēķināšanas, nemitīgi aizliedzoties. Censties savu mīlestību parādīt mazos darbos.

Tātad, šeit nav nepieciešama matemātika?

Garīgie vadītāji, dvēselēm, kas tiecas uz pilnību, iesaka, lai veic daudz dažādus tikumu aktus, un viņiem ir taisnība. Bet mans Vadītājs – Jēzus, mācīja mani neskaitīt tikumu aktus, bet darīt visu mīlestībā un neko Viņam neatteikt. Daudzi kalpo Jēzum, kamēr Viņš viņus mierina, bet maz ir tādu, kas vēlas būt kopā ar laivā gulošo Jēzu, kad apkārt ir vētra vai arī, ar Jēzu, kas skumst Olivdārzā.

Citi atsakās no garīgās dzīves, jo tajā neredz sava darba augļus...

Cilvēks, kas ir pazemīgs un vienkāršs, necenšas redzēt sava darba augļus. Apkārt sev jāsēj labais, bet neuztraucoties par tā augšanu.

Ir arī tādas dvēseles, kas domā, ka viss ko upurēja Jēzum ir viņu pašu nopelnus...

Tā ir viena no visnedrošākajām ilūzijām garīgajā dzīvē. Darīt labu bez Dieva palīdzības ir tik neiespējama lieta, kā likt saulei spīdēt naktī. Bieži to neapzinoties,

žēlastības, kurām pateicoties cilvēks var darīt labu, ir kādas nezināmas dvēseles izlūgtas, jo Dievs vēlas, lai cilvēki viens otram dāvātu žēlastības ar lūgšanas starpniecību, lai debesis varētu mīlēt viens otru ar lielu mīlestību, daudz lielāku nekā ģimenes mīlestību, kas ir visideālākajā ģimenē.

Vai niecība, ko cilvēks sevi saskata, Jēzum var kaut kā noderēt?

Atbildēšu lietojot salīdzinājumu: nullei pašai par sevi nav nekādas vērtības, bet, novietota blakus vieniniekam, kļūst varena, ar nosacījumu, ka to noliks īstajā pusē, tas ir, pēc, nevis pirms vieninieka. Un tieši tur Jēzus novieto pazemīgu cilvēkus, kas atzīst savu niecību un nesteidzas Viņam, kas ir vieninieks, pa priekšu. Nulle, kas paļaujas uz sevi un izsteidzas Dievam pa priekšu, paliek nekas. Nulle, ja pazemīgi paliek savā vietā, ir varena.

Vārdu sakot: pazemība...

Bez pazemības nav svētuma. Tā vietā lai ar farizeju meklētu pirmo vietu, labāk ar pazemību atkārtot muitnieka lūgšanu: „Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs.” Ja cilvēks domā un apliecina, ka viņam ir daudz kļūdu, ierobežojumu un vajību, tas vēl nenozīmē, ka viņš ir pazemīgs; viņam vēl jājūtas laimīgam, ja citi par viņu tā domā un runā, jo šāda iekšējā stāja pievelk Dieva Žēlsirdīgo Mīlestību. Tādēļ saspīlētās situācijās pazemīgais prot arī ļauties humoram, ļauj mazliet par sevi pasmieties, tas atbrīvo no „navigā” nozīmīguma un nopietnības sajūtas, pārlieku lielām rūpēm un uztraukumiem.

Bet ja reizēm tuvākais apmelno, būtu garā jāpriecejas, jo, ja neviens nepiekop tu šo „amatu” – netaisnīgu apvainošanu, kādi tad mēs būtu sava egoisma un paštaisnuma dēļ?

Tas noteikti rada ciešanas.

Nedrīkst cilvēkiem piedāvāt ilūziju, ka svētumu var sasniegt bez ciešanām. Šī patiesība daudziem ir grūti pieņemama, bet nedrīkst nevienu maldināt. Dzīve ir

īsa, tāpēc labāk ir mazliet paciest un nopelnīt skaistu kroni, nekā bez ciešanām tikai vienkāršu.

Citiem cilvēkiem Tu saisties ar garīgiem iepriecinājumiem.

Kāds gan būs viņu pārsteigums, kad pasaules beigās viņiem būs dots lasīt dvēseles stāstu. Mana dienišķā maize parasti bija **sausuma stāvoklis...** Skatoties uz svētajiem, cilvēki dažreiz krīt viņu apbrīnas kārdinājumā: viņus pievelk pārdabiski notikumi, aizgrābtība lūgšanā, īpašas žēlastības, par kurām lasa. Viņiem trūkst objektīva skatījuma, lai ieraudzītu svēto dzīves ārējo un iekšējo vienkāršību un tajā klātesošo Dieva loģiku: nav lieluma bez krusta.

Kāds būtu Tavs aicinājums cilvēkiem, kas uzņemas garīgās dzīves pūles?

Es vēlos visus labas gribas cilvēkus iedrošināt – veltīt sevi dvēseļu pestīšanai, un pirmkārt, lūgšanai par priesteriem. No visiem cilvēkiem visvairāk sātans neieredz tieši priesterus. Viņš cinās ar tiem, jo viņu kalpojuma dēļ pats Kristus nokāpj uz altāra un tiek izdalīts Svētajā Komūnijā – nokāpj ticīgo dvēselēs; caur viņiem – dāvā grēku piedošanu. Jēzus viņiem dod tik daudz...! Nevajadzētu ieļauties, nedz arī aprunāt, redzot priesteru vajības.

Parasti sarunas beigās izskan kādi īpaši svarīgi vārdi. Kādi būs tavi, Terēze?

Debesis mēs izjūtam lielu līdzjūtību jums jūsu cīņās un trūkumos. Mēs atceramies, ka paši bijām līdzīgi jums – ierobežoti un vāji, pieļāvām tās pašas vainas, cīnijāmies līdzīgās kaujās. Tāpēc nepārstājam par jums rūpēties. Tāpat kā mēs, arī jūs esat aicināti ieiet izredzēto mājokļos, ieraudzīt **skaistumu**, kādu neviena cilvēka acs nav redzējusi, izdzirdēt **simfoniju**, kādu neviena auss nekad nav dzirdējusi, pieredzēt **prieku**, kādu sirds nekad nav izjutusi, šeit esot mīlestības pilnības attiecībās ar Trīsvienīgo Dievu, – uz visu mūžību.

SLAVĒŠANA, IESĀKOT JAUNO MĀCĪBU GADU

30. augusta pēcpusdienā, priestera Pāvila pamudināti, pieaugušie un bērni, devāmies braucienā pie mīļās Aglonas Dievmātes. Draudzes pārstāvju ceļa mērķis bija slavēšanas pasākums, iesākot jauno mācību gadu.

Dievmāte Marija kā vienmēr uzņēma mūs ar mīlestību, un pēc Sv. Mises, slavēšanas, ko pavadīja draudzes pārstāvji (attēlā), lūgšanām, sasildījuši sirdis Viņas klātbūtnē, atsaucāmies arī

Rebekas Juhnovičas foto

priestera Jura uzaicinājumam piedalīties mazās savstarpējās pārrunās. Jautājumu un pārdomu tēma bija – vai un kā katrs no mums pazīstam Dievu.

Ceļš pie mūsu Tēva katram ir atšķirīgs, tādēļ ļoti interesanti un bagātinoši bija iepazīties ar visu liecību sniegušo individu-

ālo dzīves pieredzi. Dažs pazīst Dievu un lūgšanu dzīvi kopš savas bērnības, dažs, tieši pretēji, Kungu ir iepazinis apzinīgā vecumā. Vairāki no mums atzina, ka pie satikšanās un domām par Dievu ir nonākuši caur saviem bērniem. Un izskanēja arī atziņa, ka pie tikšanās ar Dzīvo Dievu, jau vairākus gadus pat esot aktīviem draudzes locekļiem un Baznīcas apmeklētājiem, tā pa istam ir pievadies priesteris. Vien-

kārši nepārprotami ir sajūsts Dieva Gars priesterī. Ļoti vienojoša bija mūsu visu kopīgā saruna.

Dažādi ir ceļi pie Dieva – caur Jēzu, caur Mariju, un dažādi ir ceļi uz mūsu katra sirdi.

Vita Bartuševiča

DRAUDZE PAR VIENU MINISTRANTU BAGĀTĀKA

14. septembrī, Svētā Krusta pagodināšanas svētkos, mūsu draudzē kā papildus prieks bija jauna ministranta apstiprināšana. Līdzdalīgs kalpot Svētajā Misē pie altāra turpmāk būs arī Roberts O' Salivans.

Pirms tam Roberts priestera Pāvila vadībā apguva un nostiprināja iemaņas liturģiskajās ceremonijās gan teorētiski, gan praktiski.

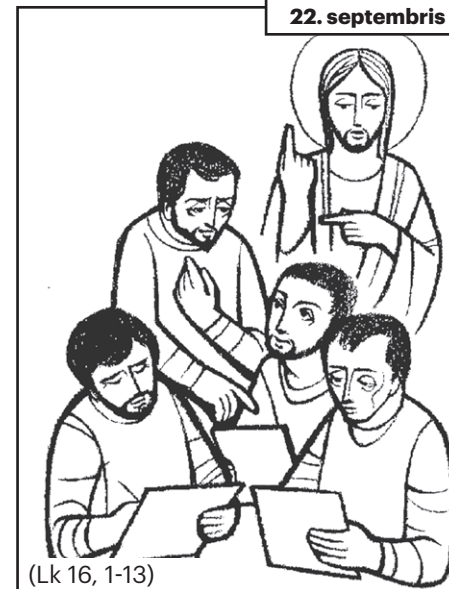
Par ministrantiem arī turpmāk aicināti kļūt puīši un vīrieši, kuri vēlas piekalpot pie altāra.

Inese Elsiņa

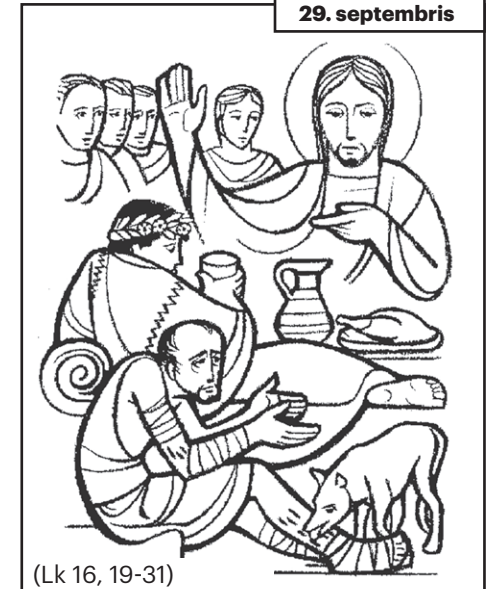
Svētdienas Evanģēlijs

22. septembris

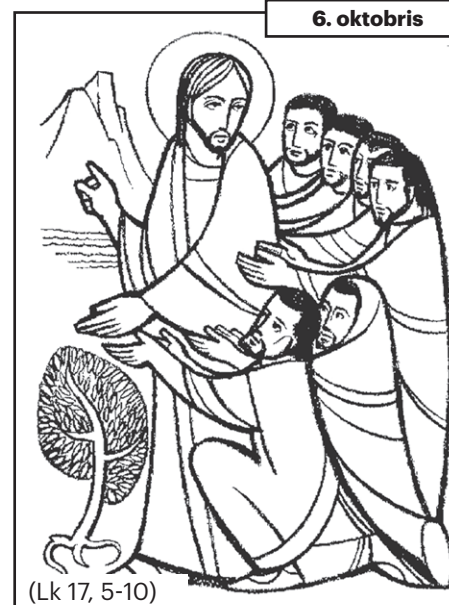
(Lk 16, 1-13)

29. septembris

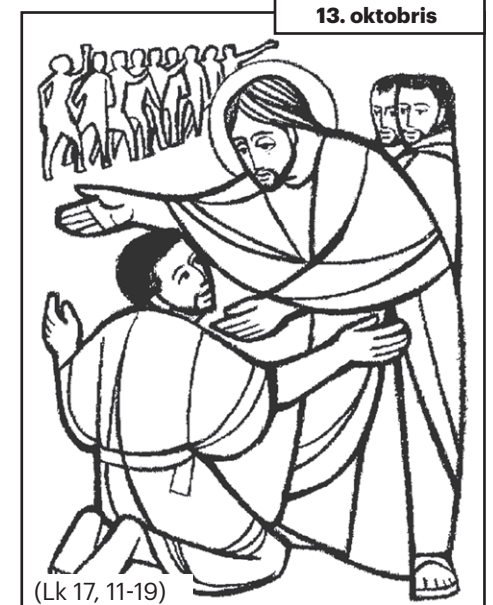
(Lk 16, 19-31)

6. oktobris

(Lk 17, 5-10)

13. oktobris

(Lk 17, 11-19)

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Priesteris Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820

Priesteris Māris Ozoliņš

Mob. tālr. 29191335

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5. Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 8. Otrdien, trešdien,
ceturtdien, piektdien, sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11

Draudzes aktivitātes

Draudzes vecākie

Veneranda Peļņa (t. 26592737)
Mareks Kušners (t. 26481566)

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19

Draudzes aktivitātes

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena

Bibeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15

Svētdienas skola

Laiks: svētdien pirms vakara Mises

**Sirsniņi pateicamies
priesterim Pāvilam
par kalpojumu mūsu draudzē!**

Četri kopīgi aizvadītie gadi
Jāvuši dziļāk ieraudzīt Euharistijas spēku
un brīnumu, Svēto Rakstu pārļaicīgumu,
Rožukroņa zeltu, slavēšanas spārnus,
klusas adorācijas dzelmes, Svētā Gara
iedvesmas, ciešanu neizbēgamību un tajās
uzvaru vien kopā ar Jēzu, spēku, nespēku
un atkal spēku, visu paaudžu lološanu,
patiesas kopienas celšanu, neprātīgu
dāvināšanas prieku, uzticību lūgšanai,
paklausību Baznīcai, atvērtību liecībai
par dzīvo un klātesošo Mīlestības Dievu.

Lai Dieva žēlsirdības gaisma jo spoža
turpmākajā ceļā!

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Māriete Kampāne (t. 28689511), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Alises O' Salivasas zīmējums
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena ir 0,40 EUR.